

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. MENGOZZI
представено на 3 октомври 2018 година¹

Дело C-466/16 P

**Съвет на Европейския съюз
срещу**

Marquis Energy LLC

„Обжалване — Дъмпинг — Внос на биоетанол с произход от Съединените американски щати — Окончателно антидъмпингово мито — Регламент за изпълнение (ЕС) № 157/2013 — Регламент (ЕО) № 1225/2009 — Процесуална легитимация на производител, неизносител — Пряко засягане“

I. Въведение

1. С жалбата си Съветът на Европейския съюз иска от Съда да отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 9 юни 2016 г., *Marquis Energy/Съвет* (T-277/13, непубликувано, EU:T:2016:343), с което Общият съд, от една страна, приема, че жалбата за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) № 157/2013 на Съвета от 18 февруари 2013 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на биоетанол с произход от Съединените американски щати², подадена от *Marquis Energy LLC*, е допустима, и от друга страна, отменя посочения регламент в частта, засягаща *Marquis Energy*.

2. Както ще посоча при анализа на първата част от първото основание от жалбата на Съвета, считам, че Общият съд погрешно констатира, че *Marquis Energy* е пряко засегнато от спорния регламент. Поради това според мен обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено и първоинстанционната жалба да бъде отхвърлена.

3. Ако Съдът възприеме моя анализ, няма да е нужно да се произнася по изложените от Съвета основания по същество, с които — също като по воденото успоредно дело C-465/16 P *Съвет/Growth Energy и Renewable Fuels Association*, по което също представям заключение днес — се цели да се установи, че Общият съд неправилно е тълкувал и приложил член 9, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност³ (наричан по-нататък „основният регламент“) с оглед на разпоредбите на Споразумението за прилагането

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² ОВ L 49, 2013 г., стр. 10, наричан по-нататък „спорният регламент“.

³ ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка в ОВ L 343, 22.12.2009 г.

на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) (ГАТТ)⁴ (наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение на СТО“). Ето защо ще се ограничи до препратка към изложението ми по тези основания, при условията на евентуалност, в заключението ми, представено по дело C-465/16 P Съвет/Growth Energy и Renewable Fuels Association.

II. Обобщено изложение на обстоятелствата, предхождащи спора, и на решението на Общия съд

4. Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени от Общия съд в точки 1—14 от обжалваното съдебно решение. В изложението по-долу ще бъдат възпроизведени само елементите, които са абсолютно необходими за разбиране на изтъкнатите от страните доводи в рамките на обжалването.

5. След подадена до Европейската комисия жалба, на 25 ноември 2011 г. тя публикува известие за откриване на антидъмпингова процедура относно вноса в Европейския съюз на биоетанол с произход от Съединените американски щати⁵, в което оповестява намерението си да използва метода на представителната извадка, за да извърши подбор на обхванатите от разследването производители износители от Съединените американски щати.

6. На 16 януари 2012 г. Комисията уведомява пет дружества, членувачи в Growth Energy и Renewable Fuels Association, а именно Marquis Energy, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC и Platinum Ethanol LLC, че са включени в представителната извадка на производителите износители⁶.

7. На 24 август 2012 г. Комисията изпраща на Marquis Energy неокончателен информационен документ, в който се съобщава за продължаването на разследването, без да се приемат временни мерки и за разширяването му по отношение на търговците/извършващите смесване предприятия. В документа се посочва, че на този етап не е възможно да се прецени дали износът на биоетанол с произход от Съединените щати е бил на дъмпингови цени, тъй като производителите в представителната извадка не правели разграничение между вътрешни продажби и продажби за износ, а всичките им продажби били към несвързани търговци/извършващи смесване предприятия, установени в Съединените щати, които впоследствие смесвали биоетанола с бензин и го препродавали.

8. На 6 декември 2012 г. Комисията изпраща на Marquis Energy окончателния информационен документ, в който въз основа на данните от несвързаните търговци/извършващи смесване предприятия анализира наличието на увреждащ промишлеността на Съюза дъмпинг и планира да наложи окончателни мерки при ставка от 9,6 % за цялата държава за период от три години.

9. На 18 февруари 2013 г. по силата на основния регламент Съветът приема спорния регламент, с който налага антидъмпингово мито върху биоетанола, наричан „етанол гориво“, със ставка 9,5 % за цялата държава, за период от пет години.

4 ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112.

5 ОВ С 345, 2011 г., стр. 7.

6 За разлика от Marquis Energy, споменатите по-горе четирима други производители не подават от свое име жалба за отмяна на спорния регламент, а са представявани пред Общия съд от професионалните сдружения Growth Energy и Renewable Fuels Association. С решение от 9 юни 2016 г., Growth Energy и Renewable Fuels Association/Съвет (T-276/13, EU:T:2016:340), Общият съд уважава подадената от тези две сдружения жалба. Това решение е предмет на жалбата, която разглеждам в моето заключение, представено днес по дело C-465/16 P (Съвет/Growth Energy и Renewable Fuels Association).

10. Общият съд посочва също, от една страна, че в съображения 12—16 от спорния регламент Съветът е констатирал, че според установеното в хода на разследването, никой от производителите в представителната извадка не е изнасял биоетанол на пазара на Съюза и че износители на разглеждания продукт за Съюза са били не американските производители на биоетанол, а търговците/извършващите смесването предприятия, поради което, за да приключи успешно разследването за дъмпинг, Съветът е използвал данните от двамата търговци/двете извършващи смесване предприятия, които са приели да съдействат на разследването (т. 16 от обжалваното съдебно решение). От друга страна, Общият съд отбелязва, че в съображения 62—64 от спорния регламент Съветът е обяснил, че според него е целесъобразно да се определи дъмпингов марж за цялата държава, тъй като структурата на биоетаноловата промишленост и начинът, по който разглежданият продукт се произвежда и продава на пазара в Съединените щати и се изнася за Съюза, правели практически неприложимо установяването на индивидуални дъмпингови маржове за производителите от Съединените щати (т. 17 от обжалваното съдебно решение).

11. След това Общият съд се произнася по *допустимостта* на жалбата, подадена от Marquis Energy в качеството му на производител на биоетанол.

12. В точки 55—67 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, първо, че Marquis Energy е *пряко засегнато* от спорния регламент, като освен това в точки 69—80 от същото решение отхвърля изложените от Съвета и от Европейската комисия различни доводи в обратен смисъл.

13. В точки 81—92 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че Marquis Energy е *лично засегнато* от спорния регламент, а в точки 93—106 от същото решение отхвърля изложените от Съвета и от Комисията доводи в обратен смисъл, както и другите възражения на тези институции, що се отнася до допустимостта на жалбата, разгледани в точки 107—118 от обжалваното съдебно решение.

14. Що се отнася до *съществуването на спора*, след като излага доводите си в точки 121—168 от обжалваното съдебно решение, Общият съд уважава втората част от първото основание, повдигнато от Marquis Energy и изведено от нарушение със спорния регламент на член 9, параграф 5 от основния регламент, и съответно отменя спорния регламент в частта, засягаща Marquis Energy, без да разглежда нито другите части от посоченото основание, нито пък другите девет основания, изтъкнати от Marquis Energy в първоинстанционното производство.

15. По същество, според Общия съд Съветът неправилно е приел, че на основание член 9, параграф 5 от основния регламент има право да определи дъмпингов марж за цялата държава и че съответно не е длъжен да изчислява индивидуални дъмпингови маржове за всеки американски производител, включен в представителната извадка по спорния регламент.

16. За да стигне до този извод, Общият съд посочва, на първо място, че с член 9, параграф 5 от основния регламент законодателят на Съюза е имал намерение да изпълни поето в споразуменията на СТО особено задължение, съдържащо се в случая в членове 6.10 и 9.2 от Антидъмпинговото споразумение на СТО; поради това член 9, параграф 5 от основния регламент трябвало да се тълкува в съответствие с посочените членове (вж. т. 129—139 от обжалваното съдебно решение).

17. На второ място, Общият съд приема, че след като Комисията е оставила Marquis Energy в представителната извадка на американските производители и износители, тя го е признала за „доставчик“ на продукта, предмет на дъмпинг, поради което съгласно член 9, параграф 5 от основния регламент Съветът по принцип е бил длъжен да изчисли индивидуален дъмпингов марж и индивидуално антидъмпингово мито (вж. т. 140—168 от обжалваното съдебно решение).

18. Накрая, на трето място, Общият съд счита, че макар съгласно член 9, параграф 5 от основния регламент наистина да съществува изключение от индивидуалното изчисляване на размера на наложеното мито, ако „това е неприложимо“ — което съответно позволява просто да се назове страната доставчик, тоест налагане на антидъмпингово мито за цялата държава — понятието „неприложимо“ трябва да се тълкува в съответствие с аналогичното понятие, използвано в членове 6.10 и 9.2 от Антидъмпинговото споразумение на СТО (в този смисъл вж. т. 188 от обжалваното съдебно решение). С оглед на последните разпоредби Общият съд впрочем приема, че член 9, параграф 5 от основния регламент не допуска никакво изключение от задължението за налагане на индивидуално антидъмпингово мито на включен в представителната извадка производител, който е съдействал на разследването, когато институциите считат, че не са в състояние да установят индивидуална експортна цена за него (вж. т. 188, последно изречение от обжалваното съдебно решение). Въз основа на това Общият съд съответно стига до извода, че предвид дадените от институциите разяснения, Съветът неправилно е счел, че налагането на индивидуални антидъмпингови мита за включените субекти в представителната извадка на американските износители е „неприложимо“ по смисъла на член 9, параграф 5 от основния регламент (т. 197 от обжалваното съдебно решение), като тезата на институциите, че имат затруднения при проследяването на отделните продажби или при съпоставянето на нормалните стойности със съответните експортни цени за производителите в представителната извадка, не е достатъчна, за да се обоснове използването на това изключение (в този смисъл вж. т. 198—200 от обжалваното съдебно решение). Общият съд съответно отменя спорния регламент, поради допуснатото нарушение на член 9, параграф 5 от основния регламент, в частта, засягаща Marquis Energy.

III. Искания на страните

19. Главното искане на Съвета е Съдът:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да отхвърли жалбата, подадена от Marquis Energy в първоинстанционното производство,
- да осъди Marquis Energy да понесе съдебните разноски в цялото производство.

20. При условията на евентуалност Съветът иска Съдът:

- да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,
- да не се произнася по съдебните разноски в цялото производство.

21. Главното искане на Комисията е Съдът:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да обяви първоинстанционната жалба за недопустима,
- да осъди Marquis Energy да заплати съдебните разноски в производствата пред Общия съд и Съда.

22. При условията на евентуалност, Комисията иска Съдът:

- да отмени обжалваното съдебно решение,

- да отхвърли втората част от първото основание, изтъкнато от Marquis Energy в първоинстанционното производство, и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане на всичко останало,
- да не се произнася по съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

23. Marquis Energy иска Съдът:

- да отхвърли жалбата изцяло,
- да осъди Съвета да понесе съдебните разноски в цялото производство.

IV. Анализ

24. В подкрепа на жалбата си Съветът, подкрепян от Комисията, изтъква три основания. Първото основание е свързано с допустимостта на първоинстанционната жалба и е изведено от неправилно тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС, както и от неизпълнение на задължението за мотивиране на обжалваното съдебно решение. Другите две основания се отнасят до направените от Общия съд преценки по същество, като и двете са изведени от неправилно тълкуване и прилагане на член 9, параграф 5 от основния регламент. Както уточних в уводните си думи, ще разгледам само първата част от първото основание от жалбата на Съвета, тъй като считам, че тази част следва да бъде уважена и поради това обжалваното съдебно решение да бъде отменено.

25. Преди да се разгледа жалбата на Съвета обаче, трябва да се даде отговор на твърденията в писмената дуплика на Комисията, че подаденият от Marquis Energy писмен отговор бил недопустим.

A. По допустимостта на подадения от Marquis Energy писмен отговор

1. Доводи на Комисията

26. Комисията твърди, че подаденият от Marquis Energy писмен отговор бил подписан по електронен път от лице, за което не е удостоверено нито качеството му на адвокат, нито неговото правомощие. При тези обстоятелства, ако нередовностите не бъдат отстранени, писменият отговор съответно трябвало да се обяви за недопустим.

2. Преценка

27. Според мен доводите на Комисията трябва да бъдат отхвърлени като неотговарящи на фактите.

28. Припомням, че съгласно член 119, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, приложим за писмения отговор в производство по обжалване по силата на член 173, параграф 2 от този правилник, адвокатите трябва да представят в секретариата официален документ или пълномощно от страната, която представляват.

29. Освен това от член 44, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда следва, че за да се ползват от привилегиите, имунитетите и улесненията, посочени в член 43 от същия правилник, когато представляват частноправно юридическо лице, адвокатите предварително удостоверяват своето качество с пълномощно от това лице.

30. От това следва, че за да представлява надлежно частноправно юридическо лице пред Съда, включително в рамките на производство по обжалване, адвокатът трябва да разполага с официален документ или с пълномощно от тази страна.

31. В случая, независимо от качеството на лицето, което е подало писмения отговор на Marquis Energy по електронен път в секретариата на Съда, като е използвало регистрация, осигуряваща му достъп до компютърното приложение „e-Curia“⁷, е важно да се отбележи, че оригиналът на посочения писмен отговор е подписан от адвокат Vander Schueren, чието качество на адвокат или пълномощно Комисията не оспорва.

32. Следователно възражението на Комисията не отговаря на фактите. Поради това подаденият от Marquis Energy писмен отговор е напълно допустим.

Б. По първото основание от жалбата: нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС и неизпълнение на задължението за мотивиране

33. По същество това основание се състои от две части. С първата част от първото основание Съветът твърди, че при достигането до извода, че Marquis Energy е *пряко* засегнато от спорния регламент, Общият съд не се е съобразил с тълкуването на това условие по член 263, четвърта алинея ДФЕС. Във втората част Съветът упреква Общия съд, че неправилно е тълкувал предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие за *лично* засягане, без да обяснява, нито да доказва защо Marquis Energy да притежава качества, които го отличават от другите американски производители на биоетанол.

34. Както вече отбелязах, според мен изложената от Съвета първа част трябва да бъде уважена, което предвид кумулативния характер на двете условия за допустимост, посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, ще направи излишно разглеждането на втората част.

1. Обобщено представяне на доводите на страните относно първата част от първото основание, изведена от грешки при прилагане на правото, що се отнася до извода, че Marquis Energy е пряко засегнато от спорния регламент

35. Според Съвета, подкрепян от Комисията, Общият съд не е спазил предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие относно прякото засягане, по начина, по който то се тълкува от Съда, тъй като не е констатирал, че спорният регламент пряко поражда последици за правното положение на Marquis Energy, а най-много може да е установил наличието на непреки последици за икономическото положение на това дружество, което не изнася продуктите си на пазара на Съюза. Според тези институции Съдът впрочем вече отхвърлил — по-специално в решение от 28 април 2015 г., T & L Sugars и Sidul Açúcares/Комисия (C-456/13 P, EU:C:2015:284) — виждането, че за да се изпълни условието за пряко засягане, е достатъчно да се докаже, че спорната мярка поражда изцяло икономически последици или създава по-неблагоприятно конкурентно положение. В случая допуснатите от Общия съд грешки при прилагане на правото били видни най-вече в точки 72, 73, 76, 78 и 79 от обжалваното съдебно решение. Комисията добавя, че при прилагането на съдебната практика относно условието за пряко засягане в точки 56—67 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че за да се установи такова засягане, било достатъчно Marquis Energy да е произвело продукт, за който при износ от трето лице за Съюза се дължи антидъмпингово мито. При това

⁷ В приложение по-специално на Решение на Съда от 13 септември 2011 година за подаването и връчването на процесуални документи чрез приложението e-Curia (ОВ С 289, 2011 г., стр. 7).

схващане се смесвали прякото и непрякото, както и правното и икономическото. Според Комисията опитът на Marquis Energy в писмените си изложения до Съда да замъгли фактическото съдържание на обжалваното съдебно решение по никакъв начин не променял този анализ.

36. В отговор Marquis Energy твърди, на първо място, че Съветът приканва Съда да прецени отново направените от Общия съд фактически констатации, което не било от компетентността на съда в производството по обжалване. Тези критики, които се отнасят до фактическите преценки, направени от Общия съд в точки 66 и 76 от обжалваното съдебно решение, следователно били недопустими. На второ място, според Marquis Energy, фактът, че големи количества произведен от него биоетанол са били изнесени за Съюза и че то е определено в спорния регламент като производител/износител, е бил достатъчен, за да може Общият съд да приеме, че то е било пряко засегнато от посочения регламент. Общият съд правилно констатирал, че Marquis Energy е американски производител на биоетанол, изнасящ продукцията си за Съюза, и че, след като на тази продукция са били наложени антидъмпингови мита, последните са засегнали правното положение на това дружество. При всички положения, тъй като производителите в представителната извадка знаели, че продажбите им са предназначени за износ за Съюза, и съответно имали експортна цена, липсата на преки продажби не била от значение. Според Marquis Energy засягането е също толкова пряко в хипотезата на потенциален износител на съответния продукт за Съюза. Освен това цитираната от институциите практика на Съда в подкрепа на становището им не била относима, тъй като не се отнасяла до критерия за прякото засягане или била свързана с несходни фактически положения.

2. Преценка

37. Както правилно припомня Общият съд в точка 44 от обжалваното съдебно решение, по която точка впрочем в случая не се спори, предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС понятие за пряко засягане изисква съчетаване на два кумулативни критерия. От една страна, спорният акт трябва *пряко* да поражда *последници за правното положение* на лицето, което иска отмяната му. От друга страна, този акт не трябва да оставя никакво право на преценка на адресатите на мярката, на които е възложено изпълнението ѝ, което е с чисто автоматичен характер и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер⁸.

38. В случая отправените от Съвета и Комисията критики към обжалваното съдебно решение засягат само прилагането на първия критерий, а именно преките последници от спорния регламент за правното положение на Marquis Energy.

39. В това отношение най-напред следва да се отхвърлят твърденията на Marquis Energy, че с първата част от първото основание от жалбата на Съвета се целяло направените от Общия съд фактически констатации и преценки отново да се поставят на обсъждане пред Съда.

40. Всъщност, както ще обясня по-подробно, според мен Съветът извършва напълно правилен прочит на фактическите предпоставки, на които Общият съд основава правния си извод, че Marquis Energy е пряко засегнато от спорния регламент, който извод се оспорва от институциите. Напротив, по-скоро именно Marquis Energy на различни места в писмените си изложения се опитва да изопачи направените от Общия съд фактически констатации и преценки в обжалваното съдебно решение.

⁸ В този смисъл вж. по-специално решение от 13 октомври 2011 г., Deutsche Post и Германия/Комисия (C-463/10 P и C-475/10 P, EU:C:2011:656, т. 66), и определение от 10 март 2016 г., SolarWorld/Комисия (C-142/15 P, непубликувано, EU:C:2016:163, т. 22 и цитираната съдебна практика).

41. Обяснявам.

42. Страните в спора пред Общият съд дълго обсъждат въпроса дали петимата американски производители на биоетанол, включени в представителната извадка по време на разследването, сред които и Marquis Energy, са изнасяли продукцията си от биоетанол за Съюза или, напротив, този износ е осъществен от несвързани търговци/извършващи смесване предприятия.

43. Както припомня Общият съд в точка 57 от обжалваното съдебно решение, в спорния регламент се уточнява, че тъй като никой от петимата производители в представителната извадка не е изнасял сам биоетанол за пазара на Съюза, техните продажби са извършвани на вътрешния (американски) пазар към несвързани търговци/извършващи смесване предприятия, които впоследствие са смесвали биоетанола с бензин, за да го препродадат на вътрешния пазар и за износ, по-специално за Съюза.

44. В резултат на направените от Общия съд в точки 58—65 от обжалваното съдебно решение различни констатации, които не се оспорват в настоящото производство по обжалване, в точка 66 от посоченото решение Общият съд стига до извода, че „в достатъчна степен е било доказано, че твърде значителните обеми биоетанол, закупени през разследвания период от осемте разследвани търговци/извършващи смесване предприятия от петимата американски производители на биоетанол в представителната извадка, сред които и [Marquis Energy], са били в голямата си част изнасяни за Съюза.[...]“.

45. Като използва безлична и непряка форма — впрочем още в точка 60 от обжалваното съдебно решение („[...] през разследвания период значително количество биоетанол от [Marquis Energy] е било изнасяно редовно за Съюза“) — Общият съд не приема, дори негласно и противно на твърденията на Marquis Energy пред Съда, че това дружество е изнасяло самостоятелно продукцията си за Съюза.

46. Всъщност от точка 66 от обжалваното съдебно решение неизбежно следва, че според Общия съд произведеният от Marquis Energy биоетанол е бил „закупен“ от разследваните несвързани търговци/извършващи смесване предприятия, преди да бъде изнесен от тях в голямата си част за Съюза. Както отбелязва Комисията, Общият съд следователно просто установява, че произведен от Marquis Energy биоетанол непряко е бил изпращан на пазара на Съюза, т.е. посредством несвързани търговци/извършващи смесване предприятия, след като те са го смесили с бензин.

47. Няма част от обжалваното съдебно решение, която да подсказва, че Общият съд е признал на американските производители на биоетанол качеството на износител. Липсата на признаване на такова качество се установява изрично от точка 72 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд приема, че „дори производителят да няма качеството на износител на тези продукти“, той може да се окаже „засегнат в съществена степен“ от налагането на антидъмпингови мита върху продукти, внасяни в Съюза. Тази липса се потвърждава и от точка 73 от посоченото съдебно решение, където се посочва, че Marquis Energy „е произвеждало биоетанол в чист вид през разследвания период и че търговците/извършващите смесване предприятия са добавяли неговите продукти към бензин и са ги изнасяли за Съюза“.

48. От това следва, че противно на твърденията на Marquis Energy, Съветът, нито пък Комисията, изобщо не приканват Съда да извърши нова преценка на фактите. Напротив, тези институции правят точен прочит на относимите точки от обжалваното съдебно решение.

49. Критиките на Съвета, също като тези на Комисията, се свеждат до оспорване на правния извод на Общия съд по същество, че предвиденото в спорния регламент налагане на антидъмпингови мита пряко е породило последици за *правното положение* на Marquis Energy поради качеството му на американски производител на биоетанол в представителната извадка, част от чиято продукция е изнасяна за Съюза.

50. Считавам впрочем, че тези критики са основателни, тъй като изложените от Общия съд мотиви, въз основа на които той прави извода, че спорният регламент е породил преки последици за правното положение на Marquis Energy, според мен са недостатъчни и неправилни.

51. Ще припомня преди всичко, че в точка 67 от обжалваното съдебно решение въз основа на преценките, съдържащи се в точки 60—66 от посоченото решение, Общият съд прави извода, че Marquis Energy е пряко засегнато именно по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 44 от това решение, докато в точки 69—79 от същото решение той отхвърля едно по едно направените от Съвета и Комисията възражения срещу този извод.

52. Точки 60—65 от обжалваното съдебно решение съдържат само съображения относно местоназначението, обема и особеностите на произвеждания биоетанол от американските производители в представителната извадка, сред които и Marquis Energy. Както вече беше посочено, в точка 66 от обжалваното съдебно решение въз основа на тези съображения Общият съд заключава, че в достатъчна степен е било доказано, че твърде значителни обеми биоетанол, закупени от несвързаните търговци/извършващи смесване предприятия от производителите в представителната извадка, са били в голямата си част изнасяни за Съюза.

53. Макар такива преценки от икономическо естество да не са неточни и при всички положения да не са оспорени от Съвета, те все пак са недостатъчни, за да се докаже, както Общият съд приема по същество в точка 67 от обжалваното съдебно решение, че наложените със спорния регламент антидъмпингови мита са засегнали *пряко правното положение* на Marquis Energy.

54. Всъщност констатацията, че преди въвеждането на антидъмпинговите мита произвежданият биоетанол от производителите в представителната извадка, сред които и Marquis Energy, се е оказал на пазара на Съюза с посредничеството на несвързани търговци/извършващи смесване предприятия, след като е бил смесен с бензин, все още не означава, че е доказано наличието на промяна в правното положение на Marquis Energy в резултат от налагането на тези мита.

55. Подобна преценка позволява да се допусне, че всеки производител от трета страна, чиито продукти се намират на пазара на Съюза, е пряко засегнат по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, съгласно тълкуването на тази разпоредба от Съда, от въвеждането на антидъмпингови мита, засягащи посочените продукти.

56. Следва впрочем да се припомни, че съгласно практиката на Съда по естеството и по обхвата си регламентите за налагане на антидъмпингови мита са нормативни актове, тъй като се прилагат за всички икономически оператори, и затова само поради някои особени обстоятелства разпоредбите на тези регламенти могат да засягат пряко (и лично) тези *производители и износители* на съответния продукт, за които *въз основа на данните за търговската им дейност е установено, че носят отговорност за дъмпинговите практики*⁹.

⁹ В този смисъл вж. по-специално решения от 14 март 1990 г., Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, EU:C:1990:116, т. 17), и от 16 април 2015 г., ТМК Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, т. 19 и цитираната съдебна практика).

57. Само по себе си обстоятелството, че даден продукт се намира на пазара на Съюза, било то и в значителен обем, не е достатъчно, за да се приеме, че след като по отношение на този продукт е наложено антидъмпингово мито, правното положение на неговия производител е пряко засегнато от посоченото мито.

58. Ако това беше така, нормативният характер на антидъмпинговите регламенти би бил лишен от всякаква основа. С други думи, всеки производител на продукт, за който е наложено антидъмпингово мито, поради обективното си качество на производител на посочения продукт, автоматично по подразбиране ще бъде считан за пряко засегнат от регламента, с който е наложено това мито.

59. Фактът, че този производител е участвал в разследването, като е бил включен в представителната извадка, използвана в процедурата, довела до приемането на спорния регламент, не променя тази преценка. Всъщност включването на предприятие в представителна извадка в рамките на водено от Комисията разследване най-много може да е признак за личното засягане на оператора¹⁰. Това не означава, че правното положение на този производител е пряко засегнато от налагането на окончателни антидъмпингови мита в края на това разследване.

60. Струва ми се, че изводът, до който Общият съд стига преждевременно в точка 67 от обжалваното съдебно решение, в още по-голяма степен подлежи на критика, тъй като в същото време Общият съд изобщо не отрича направената в спорния регламент и припомнена в точка 57 от обжалваното съдебно решение констатация, че въпросните производители са извършвали продажбите си на вътрешния (американски) пазар към несвързаните търговци/извършващи смесване предприятия с цел препродажба от последните както на американския вътрешен пазар, така и за износ, и констатацията, също припомнена в точка 65 от обжалваното съдебно решение, че не е възможно да се съпоставят нормалните стойности със съответните експортни цени, които констатации подкрепят становището на институциите, че Marquis Energy е продавало продукцията си *на вътрешния американски пазар* на посочените търговци/извършващи смесване предприятия и не е имало никакво влияние върху местоназначението и определянето на цените при продажбите за износ.

61. Извършените в точки 70—74 и 76—79 от обжалваното съдебно решение преценки под формата на отхвърляне на изложените от Съвета и Комисията доводи във връзка с извода, до който Общият съд стига в точка 67 от посоченото решение, също не са убедителни.

62. Първо, изложените в точки 70—72 от обжалваното съдебно решение доводи на Общия съд — по същество, че прякото засягане на оператор по силата на регламент, с който се налагат антидъмпингови мита, не зависи от неговото качество на производител или износител, тъй като производител, нямаш качеството на износител на изнасяните продукти, обложени с антидъмпингово мито, може да се окаже „засегнат в съществена степен“ от въвеждането на такова мито за съответния продукт — в крайна сметка не отговарят на въпроса за прякото засягане на правното положение на Marquis Energy от налагането на антидъмпинговите мита със спорния регламент.

63. Наистина, готов съм да допусна, че самото качество на производител на даден оператор не е достатъчно, за да се изключи *ipso jure* възможността условието за пряко засягане на този оператор по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС да е изпълнено.

¹⁰ В този смисъл вж. решение от 28 февруари 2002 г., BSC Footwear Supplies и др./Съвет (Т-598/97, ЕУ:Т:2002:52, т. 61), и определение от 7 март 2014 г., FESI/Съвет (Т-134/10, непубликувано, ЕУ:Т:2014:143, т. 58).

64. Общият съд обаче пропуска да обясни защо правното положение на производител от трета страна, който продава продуктите си само на вътрешния пазар на тази страна на други оператори, които от своя страна след добавяне на друго вещество препродават продукта на този вътрешен пазар и за износ, може пряко да бъде променено от налагането на антидъмпингови мита за този продукт, приложимо за пазара на Съюза. В това отношение използването от Общия съд в точка 72 от обжалваното съдебно решение на израза „засегнат в съществена степен“, който се отнася до условието за лично засягане, а не до условието за пряко засягане, изглежда означава не само че е извършена приблизителна терминологична оценка, а нещо много по-съществено — че липсва истинско разглеждане на отражението от налагането на антидъмпингови мита върху правното положение на американските производители на биоетанол в представителната извадка, който въпрос се отнася до предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие за пряко засягане, както и на довода на институциите, че спорният регламент е породил само непреки последици от икономическо естество за положението на тези производители, сред които е и Marquis Energy.

65. Аналогични съображения са приложими за преценките на Общия съд, съдържащи се в точки 76—78 от обжалваното съдебно решение.

66. На първо място, в точка 76 от това решение, която си струва да бъде възпроизведена изцяло, Общият съд уточнява, че „[...] дори да се допусне, че търговците/извършващите смесване предприятия понасят антидъмпинговото мито, и да се докаже, че търговската верига на биоетанола е прекъсната, така че да не са в състояние да прехвърлят антидъмпинговото мито върху производителите, следва все пак да се напомни, че налагането на такова мито променя правните условия, при които на пазара на Съюза ще се осъществява реализацията на биоетанола, произведен от производителите в представителната извадка. При това положение правното положение на въпросните производители на пазара на Съюза при всички положения ще бъде пряко и съществено засегнато“. Освен това, в точка 77 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля и твърдението на Комисията, че наложените антидъмпингови мита пораждаат само непреки последици за положението на Marquis Energy, като отбелязва, че Комисията неправилно „оспорва обстоятелството, че предприятие от търговската верига, различно от последния износител, за когото е констатирано, че извършва дъмпинг, може да оспорва антидъмпингово мито [...]“.

67. Струва ми се, че в тези точки от обжалваното съдебно решение са допуснати две грешки при прилагане на правото.

68. От една страна, Общият съд не обяснява по какъв начин правното положение на производител от трета страна, като Marquis Energy, който продава продукта си единствено на *вътрешния пазар* на посочената страна на несвързани оператори, за които е установено, че извършват дъмпинг, може да бъде пряко засегнато от налагането на антидъмпингови мита, с които е обложен изнасяният от тези несвързани оператори продукт, при положение че те не биха могли да прехвърлят антидъмпинговите мита върху този производител.

69. С други думи, ако в разгледаната от Общия съд в точки 76 и 77 от обжалваното съдебно решение хипотеза, че несвързаните търговци/извършващи смесване предприятия извършват дъмпинг и понасят изцяло наложените със спорния регламент антидъмпингови мита на пазара на Съюза, не разбирам добре как правното положение на производителите на разглеждания продукт, които продават този продукт изключително на вътрешния американски пазар, може да бъде пряко засегнато от удържането на тези мита.

70. В такава хипотеза, разбира се, е възможно, както твърди Комисията, налагането на антидъмпингови мита да се отрази върху обема на реализираните от производителите на биоетанол продажби на вътрешния американски пазар към несвързани търговци/извършващи смесване предприятия; всъщност тези търговци или предприятия може да намалят покупките

си, предназначени за износ за Съюза, без да са в състояние да компенсират това спадане посредством увеличаване на техните запаси, предназначени за вътрешния американски пазар или за пазари за износ, различни от този на Съюза. Тези последици обаче са от икономическо естество и поради това според мен са недостатъчни, за да се докаже, че налагането на антидъмпинговите мита променя пряко правното положение на въпросните производители на пазара на Съюза. Всъщност в този случай, противно на посоченото от Общия съд в точка 76, второ изречение от обжалваното съдебно решение, американските производители на биоетанол нямат „правно положение“ на пазара на Съюза.

71. От друга страна, Общият съд изглежда поне негласно придава значение на факта, че въпросните производители са участвали във воденото от Комисията разследване. Както впрочем вече посочих в точка 64 от настоящото заключение, такова участие може най-много да има значение при проверката за изпълнение на условието за лично засягане на даден оператор, но не и при анализа на условието за пряко засягане по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

72. На второ място, направените от Общия съд в точка 78 от обжалваното съдебно решение преценки също не водят до опровергаване на току-що изложеното и до налагане на констатацията, че Общият съд основателно е стигнал до извода, че Marquis Energy е пряко засегнато от спорния регламент.

73. От една страна, според мен не е правилно да се твърди, че „структурата на договорните отношения между икономическите оператори по търговската верига на биоетанола е без значение за това дали производителят на биоетанол е пряко засегнат от [спорния] регламент“ и че обратният извод „би бил равнозначен на това да се приеме, че единствено производителят, който извършва преки продажби на продукта си на вносител в Съюза, може да бъде пряко засегнат [...], а това изобщо не е така съгласно основния регламент“.

74. Всъщност от практиката на Съда, която впрочем Общият съд цитира правилно в точки 47 и 48 от обжалваното съдебно решение, е видно, че положенията, при които Съдът счита за допустими жалби, подадени от икономически оператори срещу регламенти, с които се налагат антидъмпингови мита, са свързани по-специално с отчитането на особеностите в търговските отношения с други оператори, по-конкретно с цел определяне на експортната цена за Съюза.

75. Ето защо не разбирам поради каква причина особеностите в структурата на договорните отношения между американските производители на биоетанол и несвързаните търговци/извършващи смесване предприятия не трябва да се подчиняват на тази логика, макар отчитането на тези особености да води до отричане на прякото засягане на посочените производители.

76. Впрочем не мога да се съглася с твърдението, че този извод би означавал признаване на прякото засягане на производител само ако той пряко продава продукцията си на пазара на Съюза. Всъщност възможни са други хипотези, именно в зависимост от търговските отношения, като например продажбата на посредници/износители, свързани с въпросния производител. При всички положения, както посочва Общият съд, мълчанието на основния регламент по този въпрос е без значение, тъй като условията за допустимост на жалба за отмяна, като разглежданата в случая, са уредени в член 263, четвърта алинея ДФЕС.

77. От друга страна, противно на констатацията на Общия съд в точка 78, последно изречение от обжалваното съдебно решение, подходът на институциите, към който се присъединявам, не води до „ограничаване на правната защита на производителите на продукти, за които се начисляват антидъмпингови мита, единствено с оглед на търговската структура за износ“.

78. Както вече посочих, в основата на този подход стои разглеждането на условията, които са свързани с прякото засягане на тези производители и които са уредени в член 263, четвърта алинея ДФЕС.

79. Освен това, ако, както предлагам, бъде установено, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е признал, че Marquis Energy е пряко засегнато от спорния регламент, това не би означавало, че този производител е лишен от правна защита.

80. Всъщност за оператор, за когото е установено без никакво съмнение, че не е пряко и лично засегнат от регламент, с който се налагат антидъмпингови мита, няма пречка — според мен включително при доброволно встъпване — да повдигне възражение за невалидност на такъв регламент пред юрисдикция на държава членка, разглеждаща спор за митата, които трябва да бъдат заплатени на компетентните митнически или данъчни органи¹¹.

81. Ето защо според мен Общият съд е опорочил обжалваното съдебно решение с редица грешки при прилагане на правото, заключавайки че Marquis Energy е пряко засегнато от спорния регламент.

82. Поради това предлагам Съдът да уважи първата част от първото основание от жалбата на Съвета и да отмени обжалваното съдебно решение.

83. Основанията по същество, изложени от Съвета, подкрепян от Комисията, изведени от неправилно тълкуване и прилагане на член 9, параграф 5 от основния регламент, съответно следва да се разгледат само при условията на евентуалност.

84. Както отбелязах в уводните си думи, тъй като тези основания са еднакви с изложените от Съвета по дело C-465/16 P, позволявам си да препратя, при условията на евентуалност, към отнасящото се до тях изложение в заключението ми, представено днес по посоченото дело.

V. По жалбата до Общия съд

85. Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз при отмяна на решението на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

86. Считам, че Съдът е в състояние да се произнесе по оспорената от Съвета допустимост на първоинстанционната жалба. В това отношение според мен е достатъчно да се констатира, че жалбата на Marquis Energy е недопустима, тъй като този оператор не е доказал, че е пряко засегнат по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС от наложените със спорния регламент антидъмпингови мита.

¹¹ В този смисъл вж. по-специално решение от 17 март 2016 г., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, т. 23—32 и цитираната съдебна практика). За информация припомням, че при това положение само Съдът е компетентен да обяви невалидността на акт на Съюза, и юрисдикцията, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, трябва да спре производството и да отправи до Съда преюдициално запитване за преценка на валидността, ако счита, че едно или няколко основания за невалидност, изложени пред нея, трябва да бъдат уважени: в този смисъл вж. по-специално решения от 10 януари 2006 г., IATA и ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, т. 27—32), и от 28 април 2015 г., T & L Sugars и Sidul Açúcares/Комисия (C-456/13 P, EU:C:2015:284, т. 44—48).

VI. По съдебните разноски

87. Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски. Член 138 от същия правилник, приложим за производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, гласи в параграф 1, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Що се отнася до член 140 от посочения правилник, в параграф 1 от него се предвижда, че институциите, встъпили по делото, понесат направените от тях съдебни разноски, а в параграф 3, че Съдът може да реши встъпила страна, различна от посочените в предходните параграфи, да понесе направените от нея съдебни разноски.

88. Тъй като според мен първата част от първото основание от жалбата на Съвета трябва да бъде уважена и първоинстанционната жалба да бъде отхвърлена, предлагам в съответствие с искането на Съвета Marquis Energy да бъде осъдено да заплати направените от Съвета съдебни разноски както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване.

89. Освен това предлагам Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски както в първоинстанционното, така и в настоящото производство.

VII. Заключение

90. Предвид изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

- „1) Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 9 юни 2016 г., Marquis Energy/Съвет (Т-277/13, непубликувано, EU:T:2016:343).
- 2) Отхвърля първоинстанционната жалба като недопустима.
- 3) Осъжда Marquis Energy да понесе направените от него съдебни разноски и тези на Съвета на Европейския съюз.
- 4) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски в производствата пред двете инстанции“.